

ננסי היער

אלזה בסקוב

עומק בתוך העיר, שם איפה שהעצים עומדים צפופים מאוד וולעים מכוסים בשכבות אוזוב אדום וצהוב, יש לננו בית נחמד, סמוך לשורשי עץ. אישה נעימה דואגת לבית

זה, ולארבעת ילדים ננסים. אלה הם פטר, פריץ, טיני וציפי, כולם נקיים ומלובשים בקדנות. ומעל הפרצופים החמודים הם חובשים כובעים עגולים ואדומים, עם נקודות לבנות. כן, הcovועים האלה הם מועילים מאוד, כי כאשר באים האנשים עם הידיהם ועיניהם הגסות, הילדים מסתתרים בתוך האוזוב ויכולים להיות בטוחים שאיש לא יגע בהם כי יחשובו אותם לפטריות רעל.

ורק מגעuta אחת יש לכובעים האלה, הן כובעים שנרטבים. אך זאת לא בעיה גדולה, כי כל קר הרבה מטריות אפשר למצוא בעיר, ולהסתתר תחתן כשמתהיל לטפטף.

ילדים הננסים מנהלים חיים יפים, אך גם עובדים קשה. בערבים, כאשר אבא שלהם מנקה ומתקן את כליו, מתישבת אישתו לידיו וטיני עוזרת לה לגלגל חוטים. הן מתחילות גם לשיר Shir יפה כשהבנים צועדים בקצב שלן. וציפי הקטנה מנסה אף היא לשיר.

היה זה בשבת. נגן אחד שכב לנוח בעיר ואז למד סוד כמוום. מדוע דזוקא הוא? אולי כי הייתה זו שבת ושקט סביב ולבו היה שמח כי העולם הוא יפה, כל קר יפה! שבת שלום" שמע פתאום קול דקיק. לפני עמד אישון קטן, בעל זקן לבן, חבוש כובע מצטרובל של אורן.

"אני ננס העיר קנופוס. אני שמח שמיisha מבני האדם בא לבקר אותנו. האחרון היה כאן לפני מאה שנה". "אני חשבתי שאנשים רבים עוברים כאן בעיר" אמר הנגן המשטאה. "הוא כן, בוודאי" ענה ננס "אבל לכלם ידיים, עיניים ורגליים כל קר גסות שאנו מוכראחים להסתתר בפניהם". ואז התחיל הננס לספר על החיים שלו. הנגן הקשיב ובסוף שאל: "אם מותר לי לספר זאת אחרים?"

"קפלצה וווט יט!" ענה קנופוס וצחק. וזה בשפת ננס העיר אמר בעבר: ואם הם יאמין?"

ובכן כאן המעשה, כפי שקנופוס סיפר לנגן. ראו אם תוכלו להאמין בו.

חומיים. היא נראית מפחידה וכאיו רצתה לבלוע את הילדה. אבל זו צוחקת, ומחבקת אותה, כי הם חברים טובים מאוד.

"תודה, הקרפה" אומרת אמא "האם לא מטריד אותך לבוא לעיתים כל כך קרובות ולשבט עמ ציפי?"

"אבל מה פטאום" מקרקרת הקרפה "אתמול הבנים שלך התאמצו ולימדו את הקטנים שלי לקפוץ. באמת תודה. קשה להאמין איך הם כבר התקדמו בכך".

"סטייפ, סטייפ" נשמע קול מהעץ הסמוך. אלה הסנאים! כשהחוטים כבר מגולגים, רזה טיני החוצה, ויתר הילדים אחריה. הם משחקים במחבואים, ואיזה מחבוא נפלא אפשר למצוא בין ענפי עץ האורן! סנאים וילדים מתחרים בקפיצות ובריצה, כי ילדי הננסים יודעים זאת לא פחות טוב ממחיות הקטנות. הם צוחקים ומדים פעם חוטפים וזוללים אגוז מהשיח הקרוב. רק ציפי הקטנה ישבת בדשא ומצלוננת שלא נותנים לה לשחק איתם.

"از אקרא לך רפה" היא אומרת. ובאמת באה קרפה, כל כך גדולה ומאיימת, בעלת כתמים

כן, זה היפה בח' ילדי הננסים שיש להם כל כך
הרבה ידידים בין החיות. לא רק צפרדע וסנאי
אלא כמעט כל החיות מכיריהם ואוהביהם אותם,
אפילו העטלף הקודר. בערביהם הוא כבר ממתין
לهم ליד האגם, ופטר, פריץ, טיני וציפי ייכולים
לעלות על גבו ולעוף, זה אחרי זה. אמא קרפדה
יושבת לא רחוק ומשגיחה שלא יקרה להם כל רע.

אר אבא שליהם היה כבר מוכן. לבוש שריון עם חנית ביד תקף את הנחש. החנית ננעה בראשו של השרצ' והוא נשאר שוכב מת בדשא. הילדים קופצו מאחוריו גזע העץ וركדו מסביב הנחש המת.
"אותו צרייכים לחת לkipod! נבייא אותו לדוד הפומפיה שלנו!"
הנחש היה כל כך גדול וארוך שפטר ופריז וטינוי וגם ציפי בקושי יכלו לשאת אותו. שלוש פעמים היו מוכרכחים להניח אותו בדרכ',

אבל בעיר ח' פעם ייצור רע, נחש ענק. הוא שנא את ילדי הננסים כי אלה הזהירו בפנוי תמיד צפרדעים, ולכן רצתה להרע להם. כשהרך אבא ננס שמע זאת, לבש שריון מקליפות אctrובלים והכין את עצמו למאבק. הילדים נבהלו מאוד כשפתחו ראו את החיה האiomה שהרימה ראש וניסתה לתקוף אותם תוך שרייקה חזקה.
"אבא, אבא!" קראו פטר ופריז, וטינוי הקטנה לא יכולה אפילו לצעוק מרוב פחד. הילדים הסתרו רועדים אחרי גזע עץ.

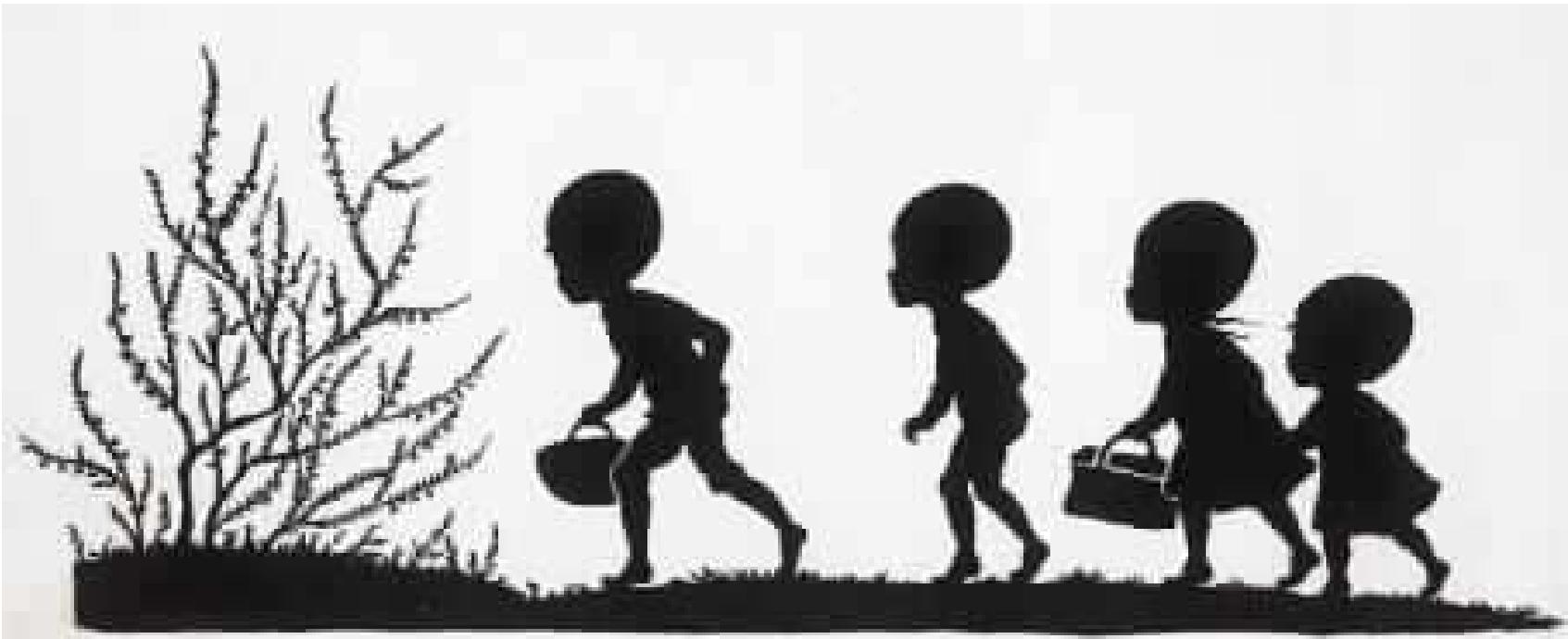
"מה קורה כאן, לפני הדלת שלי?" קרא הקיפוד. כמו כדור קוצני הוא התגלגל ממערתו ועשה פרצופים מפחידים כשראה את הנחש. אבל הילדים צחקו כל כך שהוא מיד הבין את התעלול. "אני מודה לכם מאוד, ילדים" אמר וליקק את שפתיו "תגידו גם תודה לאבא שלכם. אמרו לו שאני תמיד אהיה מוכן לתת לו מהמחטים החדים שלי. שרק יבוא, כל הקוצים שנופלים ממני עומדים לרשוטו."

הילדים קופזו מאחוריו גזע העץ וركדו מסביב הנחש המת. "אותו צרייכים לתת לקיפוד! נביא אותו לדוד הפומפייה שלנו!" הנחש היה כל כך גדול וארוך שפטר ופריז וטיני וגם ציפי בקושי יכלו לשאת אותו. שלוש פעמים היו מוכראhim להניח אותו בדרכ, כדי לנוח. אך בסוף הביאו אותו ושםו לפניו דלתו של הקיפוד.

כבר מזמן לא היו הילדים כל כך מרוצים. הם התחילו לתוכנן איך יחקרו את אביהם ואיזה קרבנות ינהלו. הם החליטו לתקוף את מבצר הנמלים. אבל כאן לא יהיה להם מזל, כי הנמלים התגוננו היטב, הם צבטו אותם ונשכו, וכך שהם חזרו הביתה בביי גדול. אמא עבדה קשה כשנאлечה למראה ולחbos' את הפצעים שלהם. וגם אבא ננס כעס מאד. "אתם ילדים יער ואינכם יודעים שאסור להפריע לנמלים?" אמר, מזלכם שהם הענישו אתכם, אחרת הייתם מרגישים את המקל שלי על ישבנכם."

וַיְאִיר קֶפֶץ רוח הָרָה מִמְּעָרָה, וַיְאִיר נֵהֶמה
וְשָׁגָה. הַילְדִים נְבָהָלוּ נוֹרָא. הַם רָצָו מִשְׁמָ
בְּמַהְיוֹת, פָּרִיצָן נִפְלָא בְּדַרְךָ וְצִיפִי אָבְדָה אֶת הַכּוֹבָע
שֶׁלָה. אַרְבָּעָתָם רָעָדוּ בְּכָל גּוֹפָם.
רוֹחַ הָרָה. הַחֲזִיקָה אֶת בְּטָנָה וְצַחְקָה מִמָּם בְּכָל פָה.
הַיא לֹא הָיָיתָה עֹשָה לָהֶם כָל רֻע וְהַתְּעוּלָל שֶׁלָה
מִצָּא חָן בְּעִינֵיהֶن. מְרוֹצָה חִזְרָה לְמִעָרָה אֶלָף הַשָּׁנָה
הַחֲשׂוֹכוֹה שֶׁלָה.

כֵן, עַכְשִׁיו פָטָר וּפָרִיצָן יְדָעִים זָאת. אֶיךָ דָבָר מָה
אַחֲרָ, שֶׁגַם כֵן הַיּוֹ צְרִיכִים לְדַעַת, עַשְׂוָו בְּכָל זָאת.
אֲוֹכְמָנִיות הַבְּשִׁילוֹ כָּבָר וְהַיְפָות בַּיּוֹתֶר הַיּוֹ בְּקֶצֶחָ
מַדְרוֹן הָרָה, לִילְדִים מוֹתָר הִיה לְלַכְתָ לְכָל מִקּוֹם
פָרֶט לְמִעָרָה בָה גַּרְהָ רָוח הָרָה, בַת אֱלֹף שָׁנָה. הַיא
רַצְתָה לְחִיּוֹת בְשִׁקְטָן, וְאַבָא קְנוּפָס הַבְּטִיחָה לָהּ זָאת.
"אָא" אָמְרָה טִינִי הַקְּטָנָה "אָמַן לְךָ בְשִׁקְטָן הַיא לֹא
תַּרְגִּישׁ בָנָו."

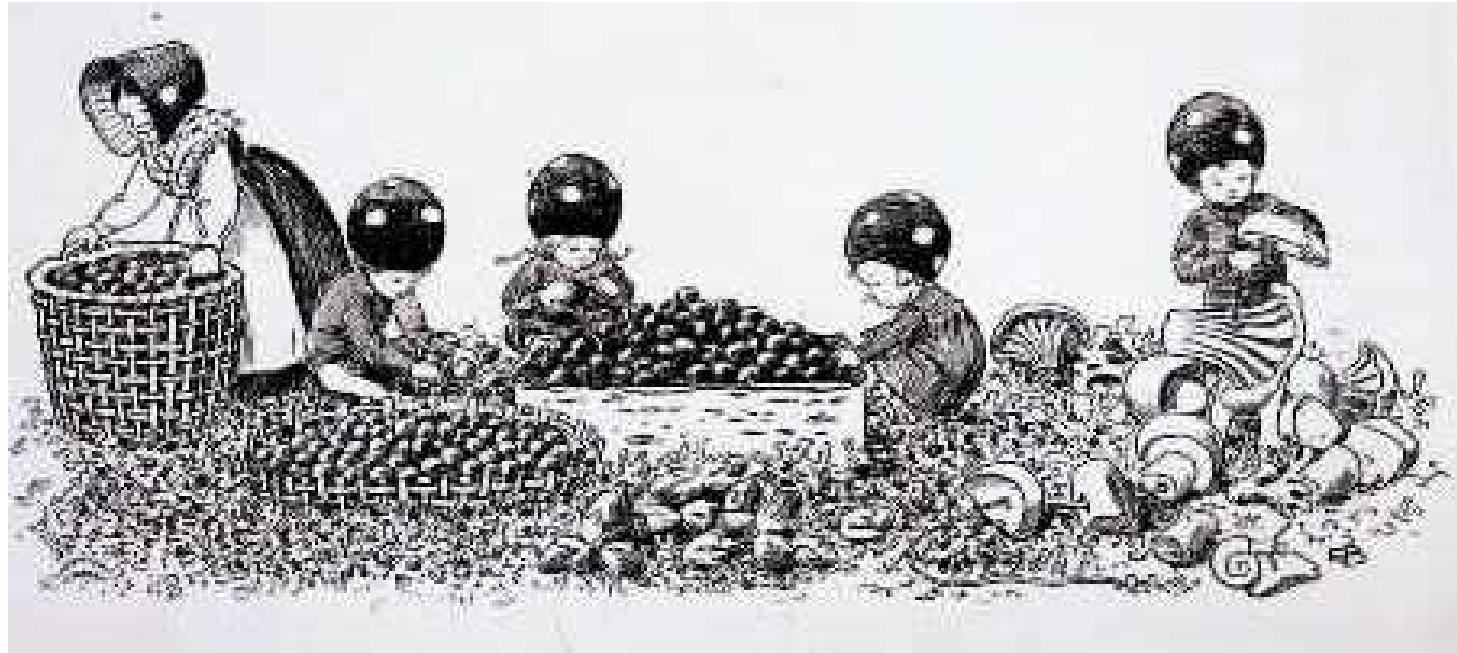

חותכים את גבולי הפטריות, קטיפניות, אמניות, שחרחריות ו/orניות. סלים שלמים של אוכמניות מבאים הילדים הביתה לאמא. אפילו ציפוי הקטנה מוכרכה לעזר לברר את הגרגירים, ולשחיל את הפטריות על חוטים לייבוש. כבר סתיו ואמא ננס חושבת על החורף הארוך.

כשהאוכמניות מבשלות, הרי גם פטריות מוכנות לאיסוף. אבא קנופוו יוצא עם הילדים ומראה להם את הפטריות הטובות ואת הרעליות. הגדולים צריכים להיות כבר מומחים. אם לא יבחינו בפטריה רעליה, ימשכו להם חזק באוזן! אלה ימי אסיף. **בגרין חד**

והci חשוב הוא צמר האחו. הגיע זמן לקצור, לסרוק הקצור. ואם הם עובדים בחריצות, מותר להם

להישאר עד שבאות הפירות. לפיות קר מדי באחו ובסתיו הן באות לרקוד בעיר. הילדים תמיד שמחים מאוד כשהם יכולים לראות את הפירות.

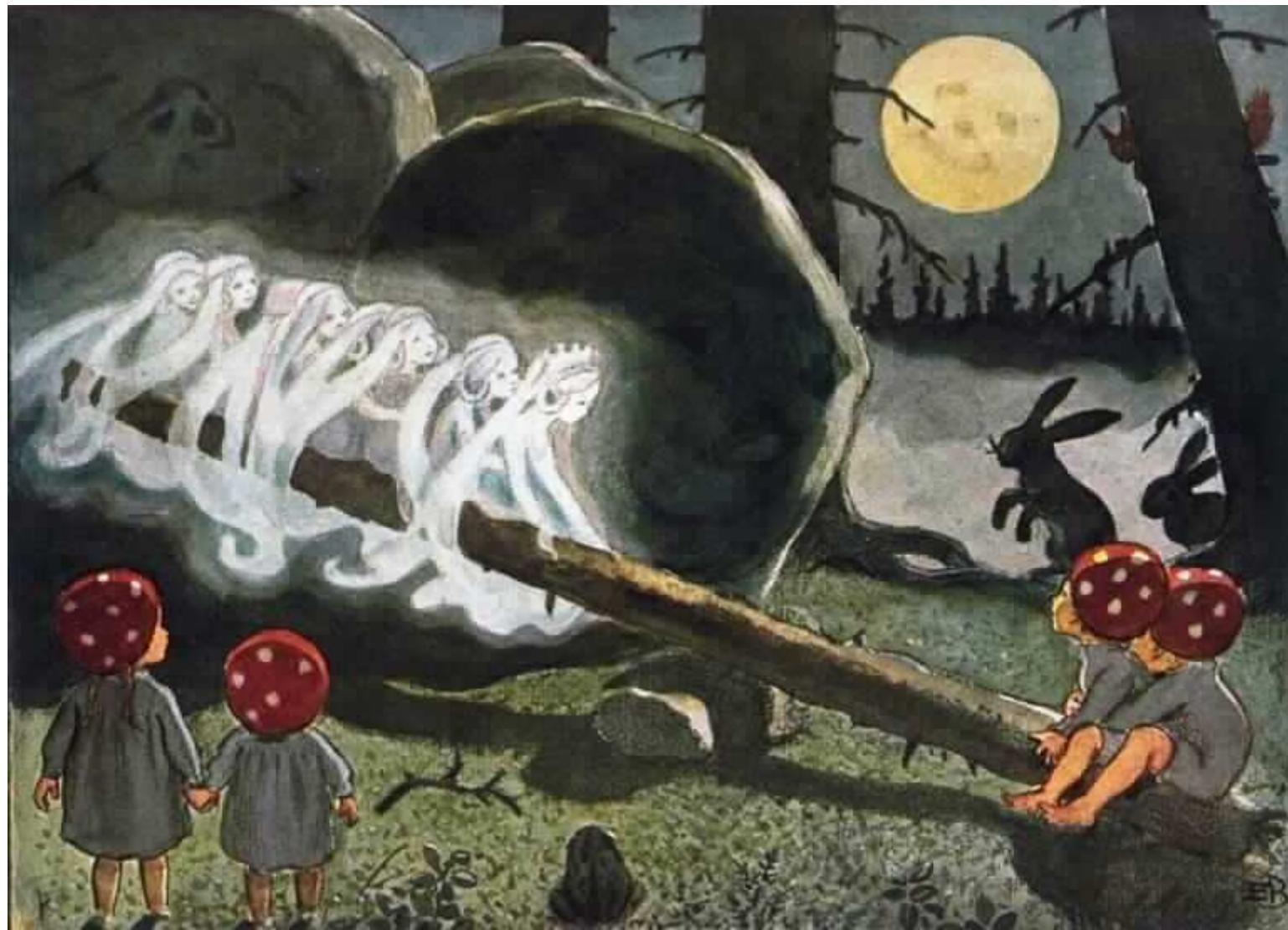
ולטאות אוטו. מה יעשו ננסי העיר בלי צמר האחו. הרי ממננו עושים את כל הבגדים והכובעים החמים. הילדים ניגשים במרץ לעבודה. הם אפילו רבים ביןיהם מי יהיה זה שייסחב את העגלת עם הצמר

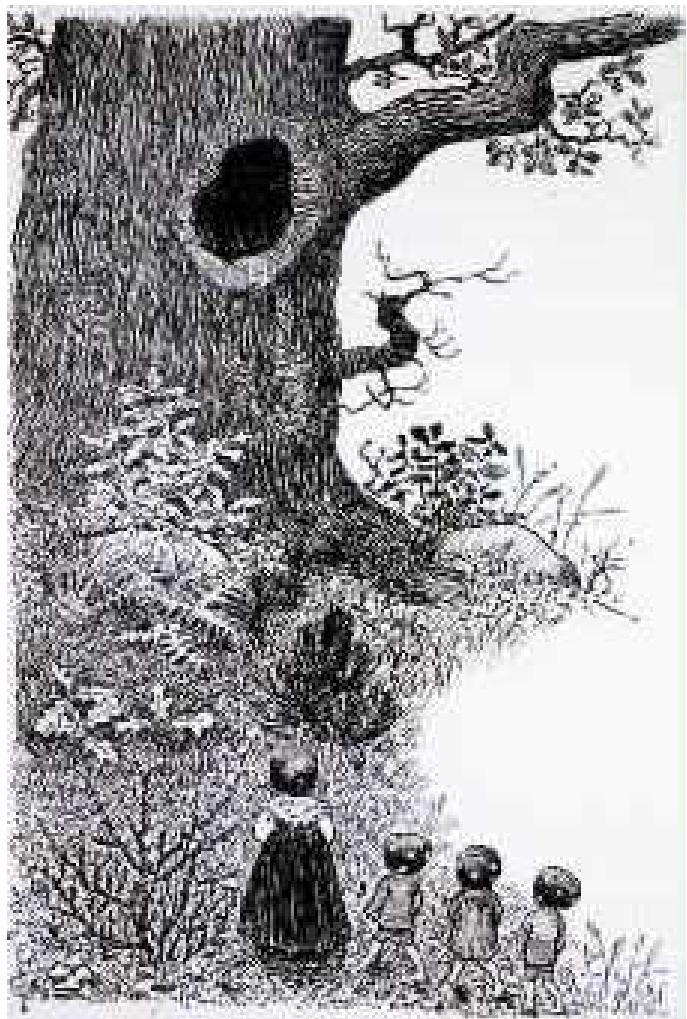

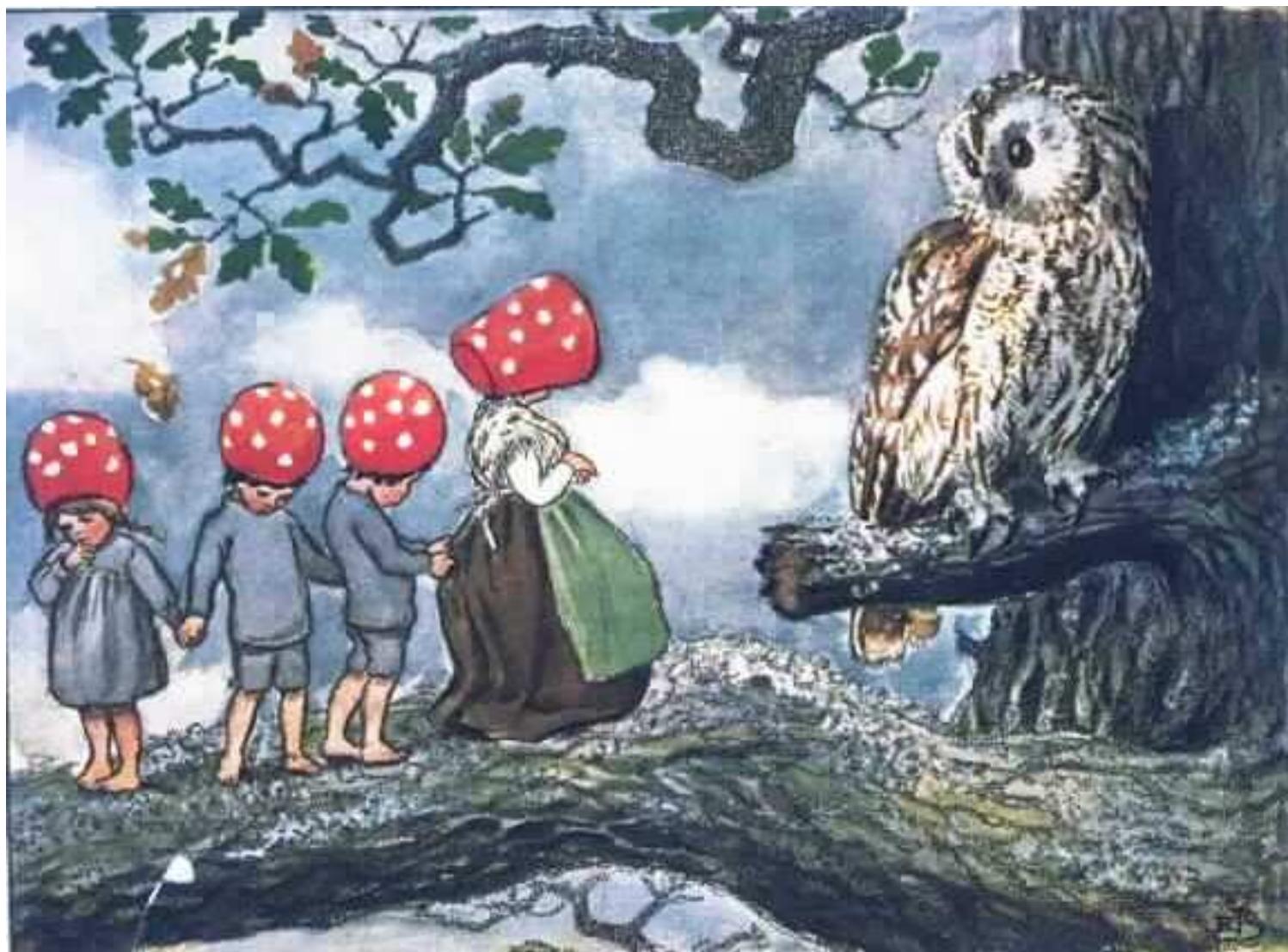
כמה שהן קלות וחריזות! הנה שם יושבת הנסיכה עם שבע נערות שלה על ננדנה, ופטר ופרץ בצדה השני כבדים מדי בכך שיכלו להתנדנד. "אולי אצטרף למען יתר משקל?" שואלת בbijשנות הארנבת. הירח צוחק, הננדנה נעה לכאן ולכאן והארנבת וילדי הננסים מתבוננים ביצורים העדינים שם הסוד המכוס ביוטר של העיר.

תמ זמן האסיף. אבא ואמא אוגרים את כל היבול במחסנים. כל העיר נרדם. באлон ישן גר ינשוף זקן וכל קר חכם שכיל החיים באות אליו לבקש עצה בשאלות הקשות ביוטר. גם אמא ננס באה עם ילדה.

"בוקר טוב, ינשוף חכם!" היא מברכת "הנה פריץ,
פטר וטינה שלי. אולי הם יכולים ללמידה אצלך? עברו
זה ארפֶד את קנר בצמר אחו." "מחר בבוקר,
בשמונה" עונה הינשוף קצרות. ומאז כל יום הילדים
יושבים לפניו, יחד עם חבריהם, סנאים, ארנבות,
ציפוריים וציפרדים. בית ספר מלא.

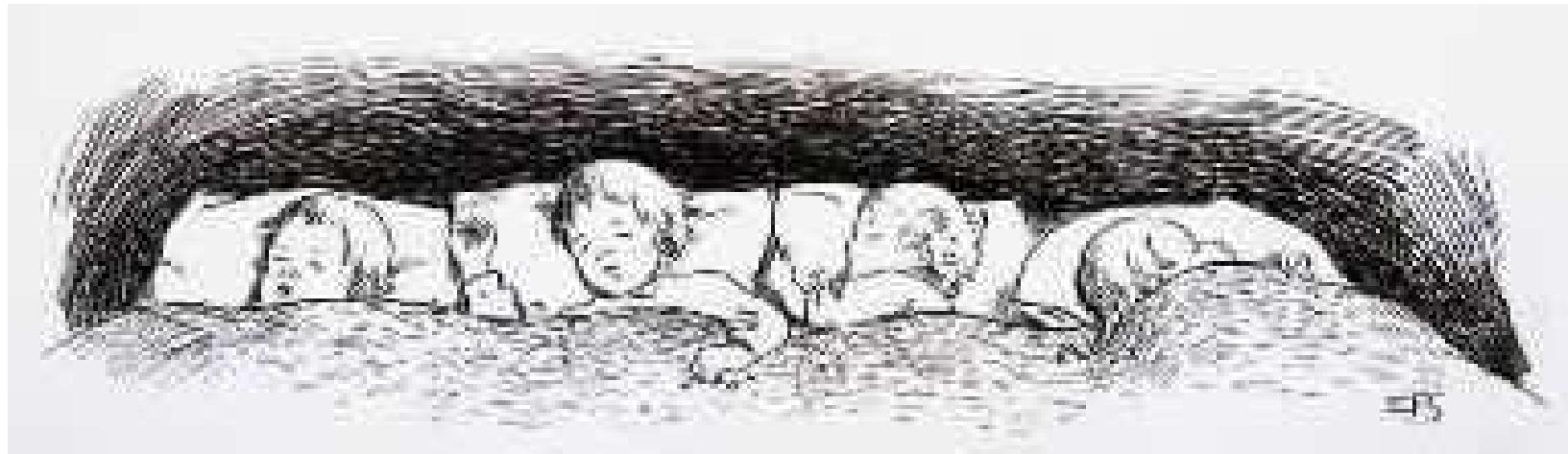

שהצידים שמים בעיר. במליה אחת את כל הידע
וגיאוגרפיה של העיר. הינשוף ה זקן הוא קפדן ומנקר
במקומו אם התלמידים לא ממלאים את המוטל עליהם. אך
בכל זאת כל כך מעניין לשמעו את הינשוף. השעות
עוברות כמו דקות קצרות.

הינשוף מלמד אותם איך להבין את צלילי העיר. גם את
שפת ההולכים על ארבע, ציפורים וחרקים. הם מוכראחים
ללמוד להבחין בצמחים השונים ובכל השבילים הסודיים
של העיר. הם גם צריכים ללמידה איך להימנע מהמלחמות

אר יומ אחד מתחילה ליפול פתיתים לבנים מהשמיים. הילדים קופצים החוצה מאושרים. "כן, שוב נעים כאן!" צועקים. הם מבקשים ממאמא כפות, הכבעים ואת הבגדים החמים, והיא צוחקת: "כל קר מהר לא אוכל לדאוג לכל. סבלנות!"

פתאום נעשה קר מדי בכך לשבת ללא תנועה. סוגרים את בית הספר. רוח קרה נושבת דרך צמרות העצים. קר מאד וימים שלמים יורדים גשם, ואין כבר מטריות בעיר. הילדים נכנסים למיטות צמר האחו וחושבים שלא יקומו עד שההמשת תופיעשוב. אבא בונה דלת חזקה לפני הדירה.

אר פתאום הם נעצבים. הנה הידידים שלהם רעבים
ומחפשים אוכל בכל מקום.
"אמא" שואלת טיני הקטנה "מה נעשה?"
אר אמא ננס דאגה כבר מראש. היא צוחקת במלוא
הפה. מיד היא מלאה סל והם יוצאים אליו החוצה
ומחלקים קצת מהמזון שבסל לאלה שבלי זה עלולים
לרעוב. וכך הם עושים ימים רבים.

ולפני הדלת יושב ארנבוֹן שלג, כסוף צולו, ורק באוזניים
יש לו כתמים שחורים. "גברת ננס היקרה, אני רואה כי
הבית שלכם חם. תני לי לישון בלילה שם בפינה.
בתמורה אסיע את ילדי במצחלה".
אייזו שמחה לילדים הננסים. הארנבות לא מתענייפות
בכלל. המצחלה גולשת בעיר, השפטיתים אדומות כמו
אש, ומרוב צחוק הם בקושי יכולים לנשום.

מודיע פרץ. אבל מה זה? כבר למחמת מופיע פרח לבן מל' השlag. זו פעמוניית השlag הראשונה. "האם איןך שמח?" שואלת אמא. אכן פרץ שמח מאד על מראה הפעמונייה. וכבר מתחילה לחש ורחש בכל העיר וח'ים חדשים מתעוררים. כמה שמהר עבר החורף.

ובערב, ליד האש, כשהארנבת העייפה ישנה בפינה, הם יושבים כולם, ואבא קנופו מספר מעשיות. הוא מספר על בני-אדם ועל הערים שהם בנו ועל מפלצות הברזל הננסעות על פסים ועושות רעש גדול. ציפי נבהלה נורא ומתחבקת עם אמא. "חומרף הוא כל כך שמח שהיהתי רוצה כי לא יגמר"

אילו יוכלו לראות כל זה, להביט לתוך הקנים ולהתפעל מהביצים הקטנות. הוא, אלה הסודות העוטפים במעטה שבני-אדם מנועים מראות. מלאי שמחה חוזרים הילדי הביתה. שם עומד אבא וצוחק: הנה בערישתו שוכב ליד ננס קטן וחדש לגמרי!
אבל, קוץ, סטי וחורף, כמה שהם נחדרים יודעים לידי הננסים וגם אבא קנופו ואמא. הם לעולם לא ירצו להחליף את חייהם בח' עיר, שבנו בני-אדם.

שם, ליד המעיין הם יכולים שוב לשחק וזה אפילו יותר נעים מאשר בשלג. שם יכולים להסתובב ברגליים יחתפות, בלי גרבី הצמר ולבנות טחנות וסקרים. הקרפהה, שישנה כל החורף, חוזרת, מביאה לילדים ברכות מהנסנאים, הציפורים והקיפוד ומצמינה אותם לביקור. והם רצים מהר לשם. ומה רואים שם?

אר הוא לא מצא כל ננסי עיר. אולי הנסי
קנפוו הצעיר שגילה לו כל זאת ועשה את
עצמם בלתי-נראה. אולי רק פעם אחד במאה
שנים יכול בן-אדם לפגוש את הננסים.

"קפלצה ווועט יט?"

וכך שמע הngeן על חי ננסי העיר. ויום אחד
הוא חזר ליער כי רצה עוד לשאול שאלות
רבות. איך עושים בגדים מצמר האחו, ואייפה
ארנבת השlag מסתתרת בקייז, ועוד ועוד.

